

דף נו:

אה"ע סימן כח סעיפים כא. כב.

עין משפט א.

כא. לג. המקדש באיסורי הנאה דרבנן, כגון חולין שנשחטו בעזרה שאין לו עיקר מדאורייתא, מקודשת. ואם בחמץ שאיסורו מן התורה ובשעות דרבנן כגון בערב פסח בשש או לפני שש שעות, או בזמן איסורו^ז מן התורה והחמץ מדרבנן, הרי זו ספק מקודשת. ואם באיסורי תורה כגון שעות דאורייתא, וחמץ מן התורה^ח, אינה מקודשת.

לד. קהל שעשו תקנה שאיש לא יקדש אלא בפני עשרה אנשים, ועבר אחד וקידש בפחות מעשרה^ט, הוי ספק קידושין.

לה. אשה שאמרה כל מה שאני אקבל שלא בפני פלוני ופלוני יהיה^י כהקדש, ועבר אחד ונתן לה שלא בפני פלוני ופלוני לשם קידושין, אינה מקודשת. אבל אם קידשה^כ בשטר הוי קידושין.

כב. לו. עבר ומכר^ל איסורי הנאה וקידש בדמיהן, מקודשת. ואם מכרם לישראל ולא ידע הלוקח שהם איסורי הנאה וקידש בדמיהן, הרי זו^מ ספק מקודשת. אבל באיסורי הנאה של ע"ז או בדמיהם, אינה מקודשת.

- ז.** זה תמוה דבשלמא הפוך חשש הוא לדעת הרמב"ן. כ"כ הח"מ ועיין בב"ש.
- ח.** וכתב הח"מ שיש לחשוש מספק, בשעות מן התורה וחמץ מן התורה לדעת ר"י דחמץ מהנשרפין ואפרן מותר, וא"כ יתכן שהאפר של חמץ זה אחרי שריפתו שוה פרוטה במקום אחר, וע"כ בזה ספק מקודשת, ע"ש.
- ועיין בפסחים דף ז' במימרא דרב גידל וברא"ש פ"ב דקידושין.
- ט.** ממהרי"ק, והריב"ש חולק מובא בב"י ויש להחמיר כהמהרי"ק להצריכה גט כ"כ בח"מ.
- י.** ואם אמרה הקדש ולא כהקדש, נסתפק בזה הרשב"א. והעלה דצריכה גט מספק כ"כ בח"מ.
- כ.** הרשב"א בתשובה תר"ג. והח"מ תמה דהמעין בגוף התשובה יראה דהשטר הופך להיות איסורי הנאה מדאורייתא דנאסר בקונם, וא"כ לא קיבלה דבר ואינה מקודשת גם בשטר והניח בצ"ע.
- ל.** ממשנה נ"ו ע"ב בקידושין, ואפי' באיסורי הנאה מן התורה.
- מ.** ע"פ הירושלמי אינה מקודשת כלל, אבל הר"ן והרא"ש כתבו דאפשר דתלמודא דידן חולק וסובר דזה הופך להיות הלואה דלהוצאה ניתנה בידו של המוכר ולכן מקודשת

עין משפט ב.

יו"ד סימן רצד סעיף א

א. הנוטע עץ מאכל מונה לו ג' שנים מעת נטיעתו^א, וכל הפירות שיהיו בו בתוך ג' השנים אסורים בהנאה לעולם^ב. בין עיקר הפרי בין הגרעינים בין הקליפות^ג כגון קליפות אגוזים ורימונים.

א. ב. התמרים שאינם מתבשלים והענבים שלקו ואינם נגמרים בבישולם כולם חייבים בערלה, אבל פטורים מרבעי^ד.
ויש מי שאוסר^ה תמרים שאינם מתבשלים גם ברבעי.

עין משפט ג.

יו"ד סימן רצו (כלאי הכרם) סעיף ג

ג. אסור לזרוע ירקות או תבואה בצד הגפנים או ליטע גפן בצד הירק או התבואה, ואם עשה כן אע"פ שאינו לוקה הרי זה קידש ונאסרו שניהם בהנאה, הירק או התבואה והגפנים ושורפין את שניהם שנאמר פן תקדש המלאה הזרע, ואפילו הקש של תבואה והעצים של גפנים האלו אסורים בהנאה, ושורפים אותם ולא יסיק בהם תנור וכירים ולא יבשל בהם בעת שריפתן.

מספק, אבל המוכר לגוי אף שלא הודיעו מכיון שהגוי יכול לאכול האיסורי הנאה עצמם, לא הוי מקח טעות ומקודשת. כ"כ בח"מ.

ג. מירושלמי פ"ק דערלה.

ס. מקידושין נ"ו ע"ב, דאין לה פדיון כמו בנטע רבעי.

ע. ממשנה ח' פ"ק דערלה דדרשינן "את" פריו את הטפל לפריו.

פ. שלגבי ערלה כתיב "את פריו" ודרשינן את לרבות הטפל לפריו אבל לגבי רבעי לא כתיב "את" רק "פריו" לבד. ש"ך ס"ק ד'. וצ"ע בסעיף י"ב לקמן מדוע מותר ליטע ענף ערלה.

צ. לדעת הרמב"ם שפי' הנובלות כולם אסורות דר"ל בערלה ורבעי ובאשירה ובנזיר. באר הגולה.

וכתב הש"ך בס"ק ה' דנראה עיקר כדעה זו ודברי המחבר ברורים ושלא כדעת הב"ח שהשיג עליו.

עין משפט ו.

יו"ד סימן ו פעיף א

א. בכל דבר התלוש שוחטין בין בסכין בין בצור ^ק וכו', וכיוצא מדברים החותכים ^ר והוא שיהיה פיו חד ולא יהיה פגום.

א. ב. שוחטים בקרומית של קנה האגם אבל לא בשאר קנים שקסמין נבדלים מהם ^ש ויש לחוש לנקיבת הסימנים.

א. ג. סכין שצידו אחד מגל וצדו השני יפה לא ישחוט בצד היפה לכתחילה ^ה גזירה שמא ישחוט בצד האחר, ואם שחט בצד היפה שחיטתו כשרה.

הגה: ה"ה בסכין ארוך שיש בו פגימה אסור לשחוט בו אפי' במקום היפה ^א, ואפי' כרך מטלית על הפגימה, ואם שחט בו ואומר ברי לי שלא שחטתי במקום הפגימה שחיטתו כשרה ^ב, אפי' לא כרך מטלית על מקום הפגימה.

הגה: ביו"ט שא"א להשחיז הסכין, וכן בחול בשעת הדחק מותר לשחוט גם לכתחילה בכרך מטלית על מקום הפגימה ^ג. ולכתחילה יש להזהר אפי' אין לסכין פגימה רק בין הסכין למקום התפיסה שהיא הקת לא ישחוט בו.

ק. מברייתא חולין ט"ו ושם איתא בן בזוכית, וכך הגיה כאן הש"ך בדברי המחבר דזוכית שוחטין בה ואין שייך קיסמין נבדלין ממנה. ש"ך ס"ק ב'.

ר. ממשנה שם בדף י"ד ע"ב.

ש. והט"ז כתב דאפי' שהקנה לפנינו ובדקנו אותה ולא מצאנו קסמין נבדלים ג"כ השחיטה אסורה, דחיישינן שנבדל ממנו קיסם באורך בענין שעדיין נשאר חלק וניקב הסימן, והש"ך חלק ע"ש.

ת. ממשנה שם דף ט"ו ע"ב.

א. הרש"ל הוסיף דה"ה שאין לשחוט לכתחילה בסכין שיש בו עוקץ חד בראשו שלא יעביר הסכין ויעשה חלדה, ובדיעבד כשר ואפי' לכתחילה בשעת הדחק כגון שהוא בדרך שנוהגים לתחוב קיסם בראשו. ט"ז ס"ק ב'. וכן כתב הש"ך בס"ק ד'.

ב. ובלבד שידע מקיומה של הפגימה לפני כן ונזהר ממנה, אבל בלא ידע ממנה כלל אינו נאמן שנוזהר. ט"ז ס"ק ג'.

ג. מטור ואשרי בריש פ' ערבי פסחים, וכן כתב הב"י שסמך על העיטור והר"ן ועוד, וכתב הש"ך דוקא כשיש בסכין במקום היפה מלא צואר הבהמה.